

er jo klart, at med den Konkurrence, der nu eksisterer for at søge Næringsveie paa den ene eller anden Maade, da kan det ikke være Andet, end at der maa finde en stor Tilstrømning Sted til denne Næringsvei, naar det bliver muligt at drive den uden nogenjomhelst Forberedelse. Denne Fare vil jo imidlertid blive forebygget, hvad enten man vedtager det, der er foreslaaet af Udvalget, eller man vedtager det Forslag, der er stillet af 8 ærede Medlemmer, og det er derfor, at jeg i Virkeligheden ikke anser det for at være af nogen saa stor Vigtighed, hvilket af Forslagene der bliver vedtaget; men jeg kan ikke negte, at i mine Dine er det sidstnævnte Forslag det principrigtige, og det har altid store Fordele at give Loven saaledes, at den udtaler det rette Princip. Derfor vil jeg stemme for dette Forslag.

Justitsministeren: De samme Spørgsmaal, som udgjorde den egentlige Gjenstand for Forhandlingerne ved 2den Behandling, ere jo igjen bragte frem ved denne Sags 3die Behandling. For saa vidt er det vistnok mindre heldigt, at disse Spørgsmaal bringes frem til 3die Behandling, som der jo ikke er en 4de Behandling, hvor man muligens kunde faae affjulpet de Ulemper, der maatte blive Resultatet af mindre heldige Afstemninger ved denne 3die Behandling. Naarlig gjælder dette Lovforslagets 1ste Paragraf, der skulde udtale den for Fremtiden gjældende Hovedgrundsetning angaaende Udøvelsen af Lægevirkfomsbed, og med Hensyn til hvis Affattelse der er fremkommet flere Forslag. Det ærede Udvalg har stillet et Forslag, og fra forskjellige ærede Medlemmer i Thinget er der fremkommet to andre Forslag. Jeg skal nu først med Hensyn til det Forslag, som det ærede Udvalg har stillet, bemærke, at ihvorvel jeg i og for sig maatte anse det for ønskeligt at blive staaende ved den Affattelse, der blev givet § 1 ved denne Sags 2den Behandling, saa nævner jeg dog ikke nogen overveiende Betænkelse ved at slutte mig til den Affattelse, der nu er bragt i Forslag fra Udvalgets Side. Jeg erkjender nemlig, at Udvalget ved at stille dette Forslag, naar paa sinns Standpunkt, hvorpaa Justitsministeren har stillet sig med Hensyn til denne § 1 fra Sagens første Begyndelse, og hvorpaa jeg fremdeles maa blive staaende. Naar jeg har havt nogen Tvivl med Hensyn til det ærede Udvalgs Forslag, da har den væsentlig været grundet derpaa, at det ikke lader sig negte, at det Ord „leilighedsvis“, som benyttes i det ærede Udvalgs Forslag, aabner Muligheden for nogen

Tvivl, saaledes at den Indvending, der blev gjort derimod fra det ærede Medlems Side, som sidder i Nærheden af mig (Fischer), nemlig, at der skulde være noget Ubestemt og Vagt deri, ikke synes mig at være ganske ugrundet. Man kan vistnok ogsaa sige, som der nu blev udtalt af det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, at i en vis Forstand ydes Hjælpen altid leilighedsvis, idet det er sjældent, at Læger i alt Fald yde Hjælp, uden at de blive opfordrede til at yde den, og det for saa vidt beror paa en Tilfældighed, hvor naar og hvor ofte de Paagjældende opfordres til at yde Hjælp. Jeg mener imidlertid, at hvorledes man end vil affatte denne Bestemmelse, saa vil det være aldeles nødvendigt at stole paa, at den vil blive forstaaet og anvendt paa en fornuftig og rigtig Maade af dem, i hvis Hænder Anvendelsen jo er lagt og maa lægges, nemlig af Domstolene, og jeg tvivler paa, at det overhovedet vil være muligt at give Bestemmelsen en saadan Affattelse, at man dog ikke til Syvende og Sidst bliver nødt til at søge Beroligelsen med Hensyn til den rette Anvendelse i Praxis i denne sin Tilid til Domstolene. Jeg tror saa meget mere, at man i den Henseende kan berolige sig, som det vist nok maa erkjendes, at Domstolene have givet den hidtil bestaaende Lovgivning en Anvendelse, der, saa vidt som det er gjort efter Lovens Ord, gaar i en Retning, som har Medhold i den almindelige Kundskab, jevne Opfattelse. Man kunde maaste frygte for, at man ved at følge det ærede Udvalg vilde forhindre en stor Del Tilfælde fra at falde ind under Bestemmelsen, som efter min Mening burde falde ind under den. Jeg tror imidlertid at burde gaa ud fra, at hvis Loven maatte blive affattet saaledes, som Udvalget foreslaar, saa vil man erkjende, at den Person ikke kan siges kun at øve Lægevirkfomsbed leilighedsvis, der ved at gjøre den til en stadig Virksomhed i Virkeligheden giver en Opfordring for Folk til at henvende sig til ham om Hjælp, idet de saa at sige ligefrem ved deres hele Færd give Anvisning paa, at Henvendelsen til dem vil blive efterkommet. Det er ifølge denne Betragtning, at jeg, som sagt, har troet at kunne slutte mig til Udvalgets Opfattelse. Derimod kan jeg lige saa lidt idag, som jeg har kunnet det tidligere, tiltræde Forslag, der gaa i den Retning som de tvende Forslag, der ere stillede af flere ærede Medlemmer. Det ærede Medlem, der førte Ordet paa Forslagsstillernes Begne, udtalte vel det Haab, at Forslaget til en ny Affattelse af § 1 ikke vilde støde paa nogen Modstand fra min Side, idet, som han udtalte sig, dette Forslag